

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2739

Τῶν ἁγίων Ἀναργύρων
Τετάρτη 1 Ἰουλίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πολεμήστε τὸν διάβολο!

«Δαιμόνια ἐκβάλλετε» (Μαθ. 10,8)

Εορτή, ἀγαπητοί μου, καὶ πανήγυρις μεγάλη σήμερα· ἐορτάζουν δύο ἅγιοι, ὁ Δαμιανὸς καὶ ὁ Κοσμάς, ἰατροὶ θαυματουργοί. Καὶ ὅπως ἐκεῖνοι ἦταν ἅγιοι, ἔτσι κ' ἐμεῖς ὅλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, πρέπει **νὰ γίνουμε ἅγιοι**.

Μὰ **τί εἶνε ὁ ἅγιος**; Κανένας δὲν γεννήθηκε ἅγιος. Μόνο ἓνας στὸν κόσμον ἦταν ἐξ ἀρχῆς ἅγιος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὅλοι οἱ ἄλλοι γεννιόμαστε ἀκάθαρτοι, φέρνοντας, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἄδὰμ ἀμάρτησε, μιὰ βαρεῖα κληρονομιά, μιὰ ἐνοχή. Μοιάζουμε σὰν μήλο ποὺ ἀπ' ἔξω φαίνεται ὠραῖο ἀλλὰ μέσα ἔχει σκουλήκι, σὰν χρυσάφι ποὺ ἀπὸ τὰ ὄρυχεῖα βγαίνει ἀνάμεικτο μὲ χώματα καὶ εὐτελεῖς ὕλες καὶ στὸ καμίνι αὐτὰ φεύγουν γιὰ νὰ μείνη καθαρὸ, ἀτόφιο. Ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος. Πέφτει ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας μὲ κλάμα, ποὺ σημαίνει, ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ εἶνε γεμάτη θλίψεις, βάσανα, δράματα. Ἡ βαρεῖα κληρονομιά ποὺ φέρνουμε λέγεται **προπατορικὸ ἀμάρτημα**. Ἔπειτα, κοντὰ στὴν ἐνοχὴ τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος, ἔρχονται καὶ τὰ προσωπικὰ ἀμαρτήματα τοῦ ἀνθρώπου.

Τί πρέπει νὰ γίνῃ; Ὅπως τὸ χρυσάφι περνáει ἀπὸ καμίνι, ὅπως τὸ πετρέλαιο καὶ ἡ βενζίνη περνάνε ἀπὸ φίλτρο, ἔτσι κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ καθαριστήριον. «*Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός*» (Ψαλμ. 50,12), λέει ὁ Δαυίδ. **Μὲ ποῖό τρόπο καθαρίζεται ὁ ἄνθρωπος**;

• Πρέπει πρῶτα **νὰ πιστέψῃ**. Τί· ὅτι εἶνε ἀμαρτωλός, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶνε Θεὸς ἀληθινός, ὅτι αὐτὸς ἀπὸ ἀπειρῆ ἀγάπῃ γι' αὐτὸν κατέβηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια στὴ Γῆ, ἔγινε ἄνθρωπος, σταυρώθηκε στὸν φρικτὸ Γολγοθᾶ, ἔχυσε τὸ τίμιον αἷμα του, κι ὅτι «*τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας*» (Ἄΐω. 1,7). Ναί· ὅσο ἀξίζει μιὰ σταλαγματιὰ ἀπὸ τὸ καθαρὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, δὲν ἀξίζουν ὅλα τὰ πλούτη καὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ κόσμου. Αὐτὸ γίνεται λουτρό, μέσα στὸ ὁποῖο καθαρίζονται ὅλες οἱ ἀμαρτίες μας.

• Ἄφοῦ πιστέψῃ καὶ ὁμολογήσῃ αὐτὰ, ἔπειτα **νὰ βαπτισθῇ** «*εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», τῆς ἁγίας Τριάδος (Μαθ. 28,19), καὶ νὰ πάρῃ ὄνομα χριστιανικό. Εἶνε μεγάλο τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος. Μαῦρος, ἀράπης, κοράκι μπαίνει ὁ ἄνθρωπος στὸ βάπτισμα καὶ βγαίνει λευκὸς καὶ λαμπρὸς σὰν τὸν ἥλιο. Γι' αὐτὸ μὴν κλαῖτε ὅταν πεθαίνουν μικρὰ τὰ παιδιὰ· εἶνε ἀγγελουδιὰ καὶ πᾶνε στὸν οὐρανόν. Ἄλλοίμονο σ' ἐμᾶς ποὺ ζοῦμε στὸν κόσμον αὐτὸν καὶ κάθε μέρα προσθέτουμε νέες ἀμαρτίες.

• Μετὰ τὸ βάπτισμα ὁ Χριστιανὸς πρέπει **ν' ἀγωνίζεται** ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τῆς ἀμαρτίας ποὺ ἔνε στ' ἀμαρτωλά μας στήθη. Διαβάστε τοὺς βίους τῶν ἁγίων καὶ θὰ δῆτε ἐκεῖ, τί ἀγῶνα ἔκαναν οἱ ἅγιοι γιὰ νὰ τηρήσουν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ὁ στρατιώτης πολεμεῖ τοὺς ἐχθρούς, ἔτσι ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ νικήσῃ τὴν σάρκα, τὸν κόσμον καὶ τὸν διάβολο. Μὰ εἶνε εὐκόλο αὐτό; Μόνος του ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ. Ἐὰν μποροῦσε, δὲν θὰ κατέβαινε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον. Τώρα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ ὁ πιστὸς νικᾷ τὴν φάλαγγες τῶν δαιμόνων. Τὸ λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον (βλ. Μαθ. 10,1,8). Θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια. Κι ἂν ὁ κόσμος γεμίσῃ ἀπὸ δαιμόνια, μὴ φοβᾶστε. Κι ἂν ἀκόμα μείνης ἓνας, μὴ φοβᾶσαι. Σὺ, ποὺ ἔχεις τὸν Χριστό, θὰ νικήσῃς. Θὰ σᾶς δώσω, εἶπε, μεγάλη δύναμι, ὥστε νὰ διώχνετε τὰ δαιμόνια.

***

Μεγάλον πρᾶγμα ἡ πίστις μας, ἀδελφοί μου. Πιστεύοντας στὸ Χριστὸν μποροῦμε νὰ νικήσουμε ὅλα τὰ δαιμόνια ποὺ ταραίζουν τὴν ἀνθρωπότητα. Σήμερα ὁ κόσμος καὶ ἡ Εὐρώπη σατανοκρατεῖται, κυριαρχεῖ ὁ σατανᾶς. Εἶνε **ἐποχὴ τοῦ ἀντιχριστοῦ**.

Θὰ σᾶς δεῖξω **τέσσερα δαιμόνια**, καὶ σᾶς καλῶ νὰ τὰ πολεμήσουμε ἀλύπητα, καὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ ἁγίου Πνεύματος νὰ τὰ νικήσουμε. Ποιὰ εἶν' αὐτὰ; ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα.

1. Τὸ πρῶτον εἶνε τὸ δαιμόνιον **τῆς βλασφημίας**.

Ὁ ἄνθρωπος, τὸ σκουλήκι τῆς γῆς, ἀνοίγει τὸ βρωμερό του στόμα καὶ βλαστημάει τὰ θεῖα· Χριστό, Παναγία, ὄσια καὶ ἱερά. Τὴν ὥρα ἐκείνη πλέον δὲν εἶνε Χριστιανός, δὲν εἶνε ἄνθρωπος, δὲν εἶνε ἰθαγενῆς ἄγριος, δὲν εἶνε κτῆνος, δὲν εἶνε οὔτε διάβολος· γιατί ὁ διάβολος βάζει μὲν τοὺς ἀνθρώπους νὰ βλαστημοῦν, μὰ ὁ ἴδιος δὲν βλαστημᾷ, ἀκούει τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τρέμει.

Ἄλλοτε στὴν Ἑλλάδα, στὸν Πόντο, στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὴ Μακεδονία, ἑκατὸ χρόνια νὰ περνοῦσαν βλαστήμια δὲν ἀκουγόταν. Τώρα; Ὅπου πᾶς, χιλιάδες βλαστήμιες ἀκούγονται καθημερινῶς. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια νὰ βλαστημήσῃ ἄνθρωπος; Ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε· Ἄν μοῦ κόψῃς τὸ αὐτί, μοῦ βγάλῃς τὸ μάτι, μοῦ ξερριζώσῃς τὰ δόντια, μοῦ κόψῃς τὰ πόδια, μὲ ἀκρωτηριάσῃς, σὲ συγχωρῶ· ἂν ὑβρίσῃς τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μου, σὲ συγχωρῶ· ἂν ὅμως βλαστημήσῃς τὸν Χριστό μου καὶ τὴν Παναγία, «δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ». Τότε χωρίζανε καὶ ἀντρόγυνα· τώρα τίποτα. Μόνο ἂν βρεθῇ κανεὶς καὶ πῆ κακὸ λόγο γιὰ τὸν πρόεδρο τῆς δημοκρατίας ἢ τὸν πρωθυπουργό, πέντε μῆνες φυλακή. Γιὰ τὸ Χριστό; Δὲν λέω νὰ ὑβρίζουν τοὺς ἄρχοντες. Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτοὶ μπροστὰ στὸ Θεό; πελώρια μηδενικά. Λοιπὸν, τὸ δαιμόνιο αὐτὸ πρέπει νὰ ξερριζωθῇ ἀπὸ τὸν τόπο μας.

2. Δεύτερο εἶνε τὸ δαιμόνιο τῆς **πορνείας**. Παντρεύτηκες, στεφανώθηκες στὴν ἐκκλησία, πῆρες τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν γονέων σου; Μία γυναίκα σοῦ ἀνήκει, ἄλλη ὄχι· καὶ ἓνας ἄντρας σοῦ ἀνήκει, γυναίκα. Μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χωρίζει τὰ ἀντρόγυνα· τίποτε ἄλλο. Δὲν ἐπιτρέπεται ἢ γυναίκα νὰ σμίξῃ μὲ ἄλλον ἄντρα καὶ ὁ ἄντρας μὲ ἄλλη γυναίκα. Δὲν τὸ δέχεται ἡ Ἐκκλησία μας.

Πρῶτα δὲν ὑπῆρχε πορνεία καὶ **μοιχεία**. Ἄμα καμμιά φορὰ ἀκουγόταν ὅτι κάποια γυναίκα ἔκανε τὴν ἁμαρτία αὐτή, χτυποῦσαν νεκρικὰ τὴν καμπάνα! Προτιμότερο νὰ πεθάνῃ μιὰ γυναίκα παρὰ ν' ἀτιμάσῃ τὸ σύντροφό της, καὶ προτιμότερο νὰ πεθάνῃ ἓνας ἄντρας παρὰ νὰ διαλύσῃ τὸ γάμο του. Αὐτὰ λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Τώρα; Δὲν μάθατε; Ὅπως ἡ φάμπρικα βγάζει τὰ τοῦβλα, ἔτσι καὶ τώρα βγάζουν τὰ διαζύγια. Οἱ ἄντρες ἀλλάζουν τὶς γυναῖκες σὰν τὰ πουκάμισα καὶ οἱ γυναῖκες τοὺς ἄντρες σὰν τὶς ρόμπες. Τελευταίως ψήφισαν νόμο καὶ ἡ πορνεία καὶ ἡ μοιχεία δὲν τιμωροῦνται πλέον. Γράψτε το· καμμιά νύχτα θὰ σειῶνται τὰ καντήλια καὶ θὰ πέφτουν τὰ κωδωνοστάσια· σεισμός μέγας θὰ γίνῃ, θὰ σεισῇ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον γιὰ τ' ἁμαρτήματα αὐτά.

3. Τρίτο ἰσχυρὸ δαιμόνιο εἶνε τῆς **χαρτοπαιξίας**. Τὰ βράδια μαζεύονται, παίζουν μέχρι τὶς πρωινὲς ὥρες καὶ κλέβει ὁ ἓνας τὸν ἄλλο· γιατί κλοπὴ εἶνε τὸ χαρτοπαίγνιο. Πρὸ καιροῦ στὴν περιφέρεια Κοζάνης ἔγινε τὸ ἐξῆς. Ἐνας μετανάστης

δούλεψε σκληρὰ στὴ Γερμανία, μάζεψε τριακόσους χιλιάδες δραχμὲς καὶ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα. Τὸν μυρίστηκαν ὅτι ἔχει λεφτά, τὸν παρέσυραν κακὲς παρέες στὸ χαρτοπαίγνιο, ἐκεῖ ἔπαιξε, τὰ ἔχασε ὅλα, καὶ μετὰ αὐτοκτόνησε. Κατάρρα, κατάρρα τὸ χαρτοπαίγνιο. Κανεὶς μὴν πιάνῃ χαρτιά. Καὶ κανένα σπίτι μὴ δέχεται χαρτοπαίγνιο. Ὅπου παίζουν χαρτιά μὲ λεφτά, ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη τὸ σπίτι δὲν εἶνε πιά σπίτι Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῆς Ἐκκλησίας· εἶνε σπίτι σατανικό.

4. Τὸ ἕνα δαιμόνιο ἢ βλαστήμια, ἄλλο δαιμόνιο ἢ πορνεία, τρίτο δαιμόνιο ἢ χαρτοπαιξία, καὶ τέταρτο δαιμόνιο ἢ **ἀθεΐα καὶ ἀπιστία**. Κάποιοι, ποὺ πῆγαν καὶ τάχα σπούδασαν, γυρίζουν στὸ χωριό, πιάνουν τὸ μπαρμπα - Γιώργο, τὸ μπαρμπα - Κώστα καὶ λένε· -Πιστεύεις ἀκόμα, γέρο; Ἔ, τώρα παραμύθια αὐτά· δὲν ὑπάρχει Θεός, Χριστός, παρὰ δεισος· μόνο ὕλη, τίποτα ἄλλο. -Ποιὸς τὰ ἔπε, παιδί μου, αὐτά; -Ἡ ἐπιστήμη!... Ποιὰ ἐπιστήμη; Ψέμα, ψέμα! Οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες πιστεύουν στὸ Θεό. Ποιὸ θεωρεῖται μεγάλο ἐπίτευγμα τῆς ἐπιστήμης; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔκανε πυραύλους καὶ πέταξε στὸ διάστημα. Ποιὸς τὸν βρῆκε τὸν πύραυλο; Ἐνας σπουδαῖος Γερμανὸς ποὺ τὸν λένε Μπράουν. Αὐτὸς λοιπὸν ἦρθε στὴν Ἑλλάδα καὶ πῆγε στὴ Μύκονο. Χτύπησε τὴν Κυριακὴ ἢ καμπάνα. Οἱ ἄλλοι, οἱ δικοὶ μας, πῆγαν στὰ μπάνια, ἀνάμεικτοι ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί. Αὐτὸς σηκώθηκε πρῶτῃ - πρῶτῃ, πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησία. Στάθηκε ἐκεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· καὶ ἄκουγε, ἄκουγε. Ὅταν βγῆκαν ἔξω τοῦ εἶπαν· -Μὰ ἐσύ, μεγάλος ἐπιστήμονας, πιστεύεις; -Πιστεύω σὰν τὴ μάνα καὶ τὴ γιαγιά μου· τώρα πιστεύω ἑκατὸ φορὲς παραπάνω.

Καὶ ἔρχεται τώρα αὐτὸς ὁ ἀγράμματος καὶ ἀστοιχειώτος, νὰ λέῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός.

* * *

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ, ἀδελφοί μου. **Μείνετε σταθεροί.** Ἡ Ἑλλάδα μας δὲν ζῆ χωρὶς θρησκεία, ὅπως ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ χωρὶς ὄξυγόνο. Δὲν ξέρω τί γίνεται σὲ ἄλλους λαούς, δὲν μιλῶ γι' αὐτούς· στὴν πατρίδα μας ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ ἢ θρησκεία ἦταν ἐνωμένη μὲ τὴν πατρίδα ὅπως τὸ κρέας μὲ τὸ νύχι· ἔτσι εἶνε καὶ ἔτσι θὰ μείνῃ. Τὰ συστήματα καὶ οἱ θεωρίες φεύγουν, **ἡ πίστι μας μένει.**

Σᾶς δίνω τὴν εὐλογία. Καὶ παρακαλῶ πολὺ· χτυπήστε ἀλύπητα τὸν διάβολο ποὺ δρᾷ μέσα στὸν κόσμον, τὸ κακὸ ποὺ διαφθείρει τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐδῶ κανεὶς βλάσφημος, κανεὶς πόρνος καὶ μοιχός, κανεὶς χαρτοπαίκτης, κανεὶς ἄπιστος. Μικροὶ καὶ μεγάλοι **ἐνωμένοι**· νὰ πιστεύετε στὸ Χριστό, ν' ἀγαπᾶτε τὴν εὐλογημένη πατρίδα μας, νὰ ζητε ἀγαπημένοι, καὶ ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν ὄλων τῶν ἁγίων ἃς εἶνε πάντοτε μαζί σας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2741

Τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας
Σάββατο 11 Ἰουλίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πιστοὶ μέχρι τέλους

Εἴμαστε, ἀγαπητοί μου, στὸν μῆνα Ἰούλιο. Στὴν 1η τοῦ μηνὸς ἐορτάζουν οἱ δύο ἅγιοι Ἀνάργυροι, Κοσμάς καὶ Δαμιανός.

***

Σήμερα 11 Ἰουλίου ἔχουμε ἄλλη ἐορτή. Δὲν ἐορτάζει κάποιος ἄντρας, ἐορτάζει μιὰ γυναίκα, ποὺ ἔφτασε σὲ μεγάλα ὕψη πίστεως καὶ ἀρετῆς, γυναίκα ποὺ νίκησε πνευματικὰ πολλοὺς ἄντρες (σοφοὺς, βασιλιᾶδες, στρατηγούς), καὶ λάμπει σὰν ἀστέρι μέσα στὴν Ἐκκλησία μας. Τὸ ὄνομά της· **μεγαλομάρτυς Εὐφημία**. Δὲν ἐορτάζει μόνο σήμερα· ἡ Ἐκκλησία μας τὴν τιμᾷ ἐπίσης στὶς 16 Σεπτεμβρίου, καθὼς καὶ τὴν Κυριακὴ τῶν Πατέρων τῆς Τετάρτης (Δ') Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐορτάζει τρεῖς φορές! τόσο μεγάλη εἶνε.

Θὰ πῶ λοιπὸν κ' ἐγὼ **λίγα λόγια γι' αὐτήν**.

Ἡ ἁγία Εὐφημία γεννήθηκε σὲ μιὰ χώρα ποὺ μόλις τὴ θυμηθοῦμε, ὅσοι ἔχουμε μέσα μας πατρίδα, αἰσθανόμαστε συγκίνηση, τὸ ὄνομά της μᾶς φέρνει δάκρυα· γεννήθηκε σὲ μιὰ χώρα ἁγίων μαρτύρων καὶ ἡρώων, στὴ Μικρὰ Ἀσία. Γεννήθηκε σὲ μιὰ πόλι ὁμορφῆς ποὺ ἔνε κτισμένη ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι – φαίνεται ἀπὸ τὴν Πόλι· εἶνε ἡ Χαλκηδών. **Στὴ Χαλκηδόνα γεννήθηκε** καὶ ἁγίασε τὸν **3ον αἰῶνα**, ἐπὶ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ. Οἱ γονεῖς της ἦταν εὐσεβεῖς, ὁ πατέρας καὶ πρὸ παντὸς ἡ μητέρα της ἦταν ἁγία· μαζί μὲ τὸ γάλα ποὺ τὴν θήλασε φύτεψε στὴν καρδιά της τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα, τὴν πίστι στὸ Θεὸ καὶ τὴν ἀγάπη στὸ Χριστό.

Ὅ,τι φυτεύει ἡ **μάνα** στὴν καρδιά τοῦ παιδιοῦ, ὅλοι οἱ δαίμονες νὰ μαζευτοῦν δὲν μποροῦν νὰ τὸ ξερριζώσουν. Ἄλλὰ ποιά μάνα; ὄχι ἡ σημερινή, ποὺ τρέχει μὲ νύχια καὶ χεῖλη βαμμένα ἀπὸ χορὸ σὲ χορὸ στὰ νυχτερινὰ κέντρα, ἀλλὰ ἡ μάνα ἡ πραγματικὴ, αὐτὴ ποὺ πιστεύει στὸ Θεό, ποὺ λατρεύει τὸ Χριστό, ποὺ ἀγαπάει τὸν ἄντρα της, ἡ νοικοκυρά, ἡ ἐκλεκτὴ μάνα. Αὐτὴ ἀξίζει πολὺ, παραπάνω ἀπὸ

ἐκατὸ δασκάλους. Σήμερα δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ δασκάλους, ὄχι. Δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὸ λένε μεγάλοι παιδαγωγοί. Ὅσο ἀξίζει μιὰ μάνα, δὲν ἀξίζουν ἐκατὸ δασκάλοι καὶ καθηγηταί. Ἀπόδειξις, ὅτι αὐτὰ ποὺ μαθαίνουμε στὰ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, τὰ ξεχνᾶμε· τὰ λόγια ὅμως ποὺ μᾶς εἶπε ἡ μάνα καὶ ἡ γιαγιά μας, δὲν τὰ ξεχνᾶμε ποτέ, εἶνε γραμμένα βαθειὰ στὴν καρδιά μας.

Ἁγία λοιπὸν ἡ μάνα, ἔτσι καὶ ἡ Εὐφημία ἔγινε **ἁγία κόρη**. Μεγάλωσε, ἔγινε **18 χρονῶν**. Ἦταν μιὰ κοπέλλα θαυμάσια. Δὲν ἔμοιαζε μὲ τίς κοπέλλες τίς σημερινές, ποὺ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περνᾶνε τίς ὥρες τους μπροστὰ στὸν καθρέφτη ἢ στὰ κομμωτήρια, νὰ τρέχουν στὶς μοδίστρες καὶ νὰ ντύνωνται μὲ ροῦχα φανταχτερά, κοιτάζοντας πῶς θὰ μπλέξουν κανέναν ἄντρα στὰ σατανικὰ δίχτυα τους, νὰ τὸν κάνουν γαμπρό.

Ἔτσι δυστυχῶς διαλέγουν τώρα ἄντρα τὰ κορίτσια. Ἄμα δοῦν κάποιον νὰ ἔχη πλοῦτη, αὐτοκίνητο, πολυκατοικίες..., ὦ ὦ! Ὁ καημένος ὁ χωρικός, ὁ τσοπάνος, ὁ ἐργάτης περιφρονοῦνται. Καὶ ὅμως λέω· ὅσο ἀξίζει **ἓνα ἐργατικὸ παιδί**, δὲν ἀξίζουν οἱ μεγάλοι καὶ τρανοὶ· αὐτοὶ κάθονται, καὶ τρῶνε ἀπὸ τὸν ἰδρώτα τοῦ φτωχοῦ αὐτοῦ. Θὰ ῥθῃ ὅμως ὥρα ποὺ ὅλοι θὰ πῆσουν νὰ προσκυνήσουν τὸν ταπεινὸ γεωργὸ καὶ βοσκό· θὰ φανῇ, ὅτι τὰ ἐπαγγέλματα αὐτὰ εἶνε τὰ πιὸ ἱερά καὶ ἅγια. Κάποιος χαμογελάει...· ἀλλ' αὐτὰ ποὺ λέμε εἶνε ἀλήθειες.

Ξαναγυρίζουμε στὴν ἁγία Εὐφημία. Εἶπαμε γιὰ γαμπρούς. **Διάλεξε κι αὐτὴ γαμπρό** – ποιόν; Τὸν πιὸ σπουδαῖο, τὸν πιὸ ὁμορφο, τὸν ἀνώτερο γαμπρό τοῦ κόσμου. Ποιὸς εἶν' αὐτός; Εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. –Μπᾶ, θὰ πῆτε, γαμπρός εἶνε ὁ Χριστός;... Ἐμένα ρωτᾶτε; Θυμηθῆτε τί λέμε τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ· «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...*»· ὅτι Νυμφίος, γαμπρός, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ποὺ ἀρραβωνιάζε-

ται κάθε ψυχή Χριστιανοῦ ἢ ὁποῖα πιστεύει σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἔχει στὴν καρδιά. Αὐτός εἶνε ὁ ἀγαπητὸς τῶν ἀγαπητῶν, ὁ νυμφίος ὁ ὠραιότατος.

Πίστεψε λοιπὸν ἡ ἀγία Εὐφημία στὸ Χριστό. Τὸν ἀγάπησε καὶ γιὰ χάρι του ἦταν ἔτοιμη ὅλα νὰ τὰ θυσιάσῃ. Καὶ τὴν ἀγάπη αὐτὴ δὲν τὴν ἔκρυβε· αὐτὸ ποὺ πίστευε προσπαθοῦσε νὰ τὸ μεταδώσῃ. Καὶ τί ἔκανε· μάζευε στὸ σπίτι της ἀνθρώπους. Γιατί; γιὰ νὰ κἀνῃ χορούς, διασκεδάσεις, πάρτυ; Ὁχι τέτοια πράγματα. **Μάζευε φτωχὰ κορίτσια καὶ τοὺς δίδασκε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.** Πόσα κορίτσια; Σαρανταεννιά (49) κοπέλλες εἶχαν μαζευτῆ· τίς δίδασκε καὶ τοὺς μάθανε διάφορες τέχνες. Τὸ σπίτι της τό 'κανε ἐκκλησιά, σχολειό, οἰκοκυρική σχολή.

Μὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἦταν δύσκολα. Τύραννοι καὶ βασιλιᾶδες καταδίωκαν τοὺς Χριστιανούς. Τώρα δὲν στοιχίζει τίποτα νὰ πῆς ὅτι εἶσαι Χριστιανός. Ἀλλὰ θὰ ῥθῃ-ἔρχεται ὥρα πού, μόνο νὰ πῆς «Χριστιανός», θὰ κινδυνεύῃ τὸ κεφάλι σου. Ἔτσι ἦταν τότε· ὅποιος ἔλεγε ὅτι εἶνε Χριστιανός, ἔφτανε αὐτό· τὸν ἄρπαζαν, τὸν ἔδεναν, τὸν ἔρριχναν σὲ φυλακές, μέσα σὲ φίδια καὶ σκορπιούς, σὲ καταγῶγια, σὲ ἐξορίες, φωτιές, τροχούς, μαχαίρια, ἀσβέστες· ξερρίζωναν τὰ δόντια, βγάζανε τὰ μάτια, κόβανε τ' αὐτιά, τίς μύτες, κιμᾶ ἔκαναν τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Παραμύθια εἶν' αὐτά; Διαβάστε! Καὶ ὅμως τότε ἀξίζει ἡ πίστι τῶν Χριστιανῶν. Τώρα δὲν ἀξίζει οὔτε μιὰ δραχμή. Σὲ τέτοια ἄσχημα χρόνια ἔζησε ἡ ἀγία.

Κάποιος λοιπὸν πῆγε καὶ **τοὺς μαρτύρησε στὸν τύραννο**· Στὸ σπίτι ἐκεῖνο μαζεύονται καὶ διδάσκονται τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Ἦρθαν στρατιῶτες, κύκλωσαν τὸ σπίτι, ἔσπασαν τὴν πόρτα, μπῆκαν μέσα καὶ τίς ἔπιασαν ὅλες. Τίς πῆγαν μπροστὰ στὸν τύραννο. Καὶ τίς ῥωτοῦσε· –Εἶστε Χριστιανές; –Ναί, εἶμαστε Χριστιανές. Ἀμέσως **τίς θανάτωσαν ὅλες. Οὔτε μία δὲν ἀρνήθηκε τὸ Χριστό!** Δὲν εἶνε παραμύθι, εἶνε μιὰ ἱστορία ζωντανῆ - ὀλοζώντανῆ. Ἔβαψαν τὸ χῶμα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μὲ αἷμα 49 κορμιά, 49 κρίνα, παρθένες ἀφωσιωμένες στὸν Θεό.

Μετὰ ἔφεραν καὶ τὴν Εὐφημία, τὴ δασκάλα τους. Τὴν ὠδήγησαν μπροστὰ στὸν τύραννο. Θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά, τὴν εὐφυΐα κ' ἐξυπνάδα της. Προσπάθησε μὲ γλυκὰ λόγια νὰ τὴν παρασύρῃ. –Χριστιανὴ εἶμαι, Χριστιανὴ θὰ πεθάνω. **Τὴ βασάνισαν μὲ φωτιά καὶ θηρία.** Ὑπέμεινε βασανιστήρια φρικτὰ καὶ ἔτσι ἡ ἀγία ψυχή της πέταξε στὸν οὐρανὸ σὰν ὀλόλευκο περιστέρι. **Τὸ σῶμα της, ἱερὸ λείψανο** ποὺ θαυματουργεῖ, διατηρεῖται στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Τέτοια μέρα ἐκεῖ τελεῖται μεγάλη ἑορτὴ, καὶ οἱ λίγοι Ἕλληνες ποὺ ἔμειναν κάνουν λιτανεῖα.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ καὶ τὸ μαρτύριο τῆς ἀγίας.

* * *

–Αὐτά, θὰ πῆ κάποιος, συνέβαιναν τὰ παλιὰ χρόνια, «τῷ καιρῷ ἐκεῖνω»...

Ἦχι μόνο «τῷ καιρῷ ἐκεῖνω», ἀλλὰ **καὶ σήμερα** σὲ χῶρες ἀνελεύθερες κι ὀλοκληρωτικές ὑπάρχουν μάρτυρες, οἱ Χριστιανοὶ πιέζονται, διώκονται. Δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ λατρεύουν ἐλεύθερα τὸ Θεό, νὰ βαπτίσουν τὰ παιδιά τους. Στὰ χρόνια τοῦ Ἐμβερ Χότζα στὴν Ἀλβανία συνέβαινε ν' ἀναγκάζουν τοὺς Ὀρθοδόξους Ἕλληνες ν' ἀλλάξουν ἀκόμα καὶ τὰ ὀνόματά τους. Στὰ δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια ἀναγκάζονταν στὸ Ἀργυρόκαστρο καὶ στὴν Κορυτσά νὰ μαζεύωνται τὴ νύχτα σὲ ὑπόγεια, ν' ἀνοίγουν τὰ ραδιόφωνα καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ν' ἀκούνε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» καὶ τὴν ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τί νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὰ χρόνια τοῦ στυγνοῦ διωγμοῦ στίς χῶρες τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος; Καὶ σήμερα πάντως σὲ ἄλλες χῶρες οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ διώκονται καὶ μαρτυροῦν φρικτὰ.

Ἔρχεται, λοιπὸν, ἀπὸ 'κεῖ φωνή, ποὺ ἐνώνεται μὲ τὴ φωνὴ τῆς ἀγίας Εὐφημίας, τῶν μαρτύρων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τοῦ Πόντου. Μὰ ὅποιος δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ δὲν ἀκούει. «Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις χτύπα». Αὐτιά ἔχουν, καρδιά δὲν ἔχουν. Ἔτσι εἶνε σήμερα οἱ πολλοί. Ἔχουν καρδιά πέτρινη. Γιὰ ὅσους ὅμως ἔχουν καρδιά εὐαίσθητη καὶ ἀκοὴ λεπτή, ἔρχεται φωνὴ ἰσχυρὴ. Καὶ τί φωνάζει· Ἕλληνες ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, **μείνετε πιστοὶ μέχρι τέλους.** Χρειαζόμαστε τὴν πίστι σ' αὐτὲς τίς δύσκολες ἡμέρες ποὺ ζοῦμε.

Πάλι κινδυνεύουμε. Σὰν θηρίο **ἡ Τουρκία ἐτοιμάζεται γιὰ ἐπίθεσι.** Ἔ, Χριστιανέ, ἐσὺ ποὺ γλεντᾶς, ἐσὺ ποὺ παίζεις χαρτιά τὴ νύχτα, ἐσὺ ποὺ βγάζεις τὰ μάτια σου μὲ ξένες γυναῖκες, ἐσὺ ποὺ διασκεδάζεις, ἐσὺ ποὺ θησαυρίζεις, **ξύπνα!** Δὲν ἀκούς, δὲν διαβάζεις ἐφημερίδες, τί μᾶς ἀπειλοῦν; Ὅπως σᾶς διώξαμε ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, θὰ σᾶς διώξουμε καὶ πιὸ πέρα, νὰ μείνετε χωρὶς νησιά.

Ἀλλὰ ὄχι! **Θὰ μείνουμε ἐδῶ, μὲ πίστι στὸ Θεὸ σ' αὐτὰ τὰ βράχια, εἰς μνήμην τῶν ἡρώων.** Ἄν ἄλλοι γελᾶνε καὶ κοροϊδεύουν, καὶ ἂν ἀκόμα μείνῃ ἓνας μόνο πιστὸς στὸ Θεὸ καὶ ὅλοι γονατίσουν καὶ προσκυνήσουν τὸν διάβολο, καὶ ἓνας νὰ μείνῃ, αὐτὸς νὰ μὴν προσκυνήσῃ τὸν διάβολο. Καὶ νὰ εἶστε βέβαιοι, ὅτι δὲν θὰ νικήσουν οἱ πολλοί, θὰ νικήσῃ ὁ ἓνας αὐτὸς μαζί μὲ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων καὶ Ποντίων καὶ Μικρασιατῶν καὶ Μακεδόνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2743	Τοῦ προφήτου Ἡλίου Δευτέρα 20 Ἰουλίου 2010	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ αὐστηρὸς ἅγιος

«Ἐως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις;» (Γ' Βασ. 18,21)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἑορτὴ καὶ πανήγυρις. Ἐορτάζει ἓνας ἅγιος ποῦ διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἄλλους· εἶνε πολὺ αὐστηρὸς. Κρατᾷ στα ἅγια τοῦ χέρια τσεκούρι καὶ χτυπάει κάθε ἀμαρτωλὸ καὶ ἀσεβῆ. **Αὐστηρὸς ἅγιος. Ἐγὼ τὸν φοβᾶμαι**, γιὰτὶ εἶμαι ἀμαρτωλός. Πέφτω στα πόδια τοῦ Χριστοῦ μας καὶ λέω· Χριστέ, ἐλέησόν με· Χριστέ, «*ἐλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ*»· «*μνήσθητί μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 18,13· 23,42).

Σεῖς ἴσως εἶστε –καὶ μακάρι νὰ εἶστε– ἅγιοι καὶ δὲν τὸν φοβᾶστε. Ἀλλὰ ἀνθρωποὶ μέσ' στὴν κοινωνία, στὸν ἀπατεῶνα τοῦτον αἰῶνα, εἶμαστε ὅλοι ἀνεξαιρέτως, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἀκόμα, ἀμαρτωλοί. Καὶ τὸ χειρότερο, εἶμαστε **ἀμαρτωλοὶ ἀμετανόητοι**. Γλεντᾶμε, κάνουμε πράγματα ἀντίθετα μὲ τὸ θέλημα τοῦ προφήτου Ἡλίου. Τὰ θέλει αὐτὰ ἐκεῖνος; Μετρηθῆτε πόσοι εἶστε στὴν ἐκκλησιά· παραπάνω ἀπὸ ἑκατὸ - διακόσοι μεγάλοι καὶ μερικὰ παιδιὰ δὲν εἶστε. Οἱ ἄλλοι ποῦ εἶνε; Αὐτὸ δὲν εὐχαριστεῖ τὸν ἅγιο. Καὶ σὰς εἶπα, ὁ προφήτης Ἡλίας εἶνε αὐστηρὸς, ἔχει τσεκούρι, δὲν ἀστειεύεται.

Ἐγὼ ἓνα μόνο ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του θὰ σὰς διηγηθῶ.

***

Ὁ προφήτης Ἡλίας ἔζησε ἐννιακόσα χρόνια πρὸ Χριστοῦ, σὲ ἐποχὴ πολὺ διεφθαρμένη, ποῦ ὁ λαὸς εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεό. **Λάτρευαν εἰδῶλα**· ἔφτιαχναν ἀγάλματα ἀπὸ μάρμαρο, ξύλο, μπροῦντζο ἢ σίδηρο· καὶ τὰ προσκυνοῦσαν γιὰ θεοὺς. Εἶχαν ἓνα ψεύτικο θεὸ ποῦ τὸν ἔλεγαν **Βάαλ**. Κοντὰ δὲ στὴν εἰδωλολατρία ἔπεφταν σὲ φοβερὰ ἀμαρτήματα. **Ἀμάρτανε ὁ λαός**, καὶ τὸ κακὸ παράδειγμα τὸ ἔδιναν οἱ ἄρχοντες· ὁ βασιλιάς **Ἀχαάβ** καὶ ἡ βασίλισσα **Ἰεζάβελ**. Αὐτοὶ ἔκαναν πολλὰς ἀδικίες· ἀρπαγές, κλεψιές, ἀτιμίες. Αὐτοὶ ἦταν εἰδωλολάτρες, ἦταν ἐναντίον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τῶν προφητῶν του.

Ὁ προφήτης Ἡλίας εἶπε τὴν ἀλήθεια, ἤλεγξε τὸ κακό, ἀπὸ τὰ παλάτια μέχρι τὶς καλύβες. Δὲν φοβήθηκε κανένα. Ἐσὺ, εἶπε στὸν Ἀχαάβ, «*διαστρέφεις τὸν Ἰσραὴλ*» (Γ' Βασ. 18,17). Στὸ λαὸ ποῦ παρασου-

ρόταν καὶ στοὺς ἀσεβεῖς καὶ διεφθαρμένους βασιλεῖς ὁ Ἡλίας εἶπε· Ξεκαθαρίστε τὴ θέσι σας, ἀκολουθήστε ἢ τὸν Κύριο ἢ τὸ Βάαλ, μέση ὁδὸς δὲν ὑπάρχει. Ἔμεινα μόνος νὰ λατρεύω τὸν Κύριο τὸν ἀληθινὸ Θεό, ἐνῶ οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων εἶνε πολλοί, συνολικὰ ὄχτακόσοι πενήντα (850).

Σὰς **προτείνω λοιπὸν τὸ ἐξῆς**. Ν' ἀνεβοῦμε στὸ βουνὸ τὸν Κάρμηλο ὅλοι. Φέρτε δύο μοσχάρια, καὶ ἄς διαλέξουν τὸ ἓνα αὐτοὶ ποῦ λατρεύουν τὸν ψευτοθεό· ἄς τὸ σφάξουν, ἄς τὸ διαμελίσουν, ἄς τὸ βάλουν πάνω στὰ ξύλα, καὶ φωτιά μὴν ἀνάψουν. Κ' ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω τὸ ἄλλο μοσχάρι χωρὶς ν' ἀνάψω φωτιά. Καὶ παρακαλεῖτε ἐσεῖς τὸ θεό σας, κ' ἐγὼ θὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν Κύριο τὸ Θεό μου. Καὶ ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο στεῖλῃ φωτιά γιὰ τὴ θυσία, αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός.

Συμφώνησαν μὲ τὴν πρότασί του. Προηγήθηκαν οἱ «*προφήται τῆς αἰσχύνης*». Ἀφοῦ ἐτοίμασαν τὸ σφάγιο ἄρχισαν ἀπ' τὸ πρῶν νὰ παρακαλοῦν· –Ἄκουσέ μας, Βάαλ, στείλε φωτιά!... Περνοῦσε ἡ ὥρα, ἔγινε μεσημέρι, μὰ τίποτα, «*οὐκ ἦν φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις*». Ὁ Ἡλίας τοὺς πείραξε· φαίνεται ὁ θεός σας κοιμᾶται, φωνάξτε πιὸ πολὺ νὰ ξυπνήσῃ. Φώναζαν δυνατὰ, ἔκαναν φασαρία, μὰ πάλι τίποτα. Ὅταν βράδιασε ἤρθε ἡ σειρά τοῦ Ἡλίου. Πῆρε δώδεκα λιθάρια κ' ἔχτισε ἄλλο θυσιαστήριο. Μάζεψε ξύλα, ἔσφαξε τὸ μοσχάρι του, τὸ βάλε πάνω στὰ ξύλα καὶ τοὺς εἶπε, νὰ τὰ καταβρέξουν ὅλα τρεῖς φορές, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ σὲ κανέναν ἢ παραμικρὴ ὑπόψια ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ σπύθα φωτιάς. Τότε ὁ προφήτης Ἡλίας φώναξε πρὸς τὸν οὐρανὸ λέγοντας· –Κύριε Θεὲ τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἄκουσέ με σήμερα καὶ ἄς μάθῃ ὁλος αὐτὸς ὁ λαὸς ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ κ' ἐγὼ εἶμαι δοῦλος σου καὶ γιὰ σένα τὸ ἴκανα αὐτό. Καὶ στὴ στιγμὴ –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε– φωτιά ἔπεσε ἀπ' τὸν οὐρανό, τὰ ἴκαψε ὅλα, ὄχι μόνο τὸ σφάγιο· ἔγλειψε ἀκόμα καὶ τὸ χῶμα. Ὅλοι τότε ὠμολόγησαν· Πράγματι ὁ Κύριος, αὐτὸς εἶνε ὁ Θεός, αὐτὸς ποῦ λατρεύει ὁ Ἡλίας. Καὶ μετὰ τί ἔκανε ὁ προφήτης μὲ τὸ τσεκούρι; Πῆρε ὁ-

λους τούς ψευτοπαπᾶδες, πού γλεντοκοποῦσαν στ' ἀνάκτορα μαζί μὲ τούς βασιλιᾶδες, τούς κατέβα-
σε στὸν χεῖμαρρο Κισσῶν καὶ ἐκεῖ τούς ἔσφαξε
σὰν ἄρνια (βλ. ἔ.ἀ. 18,19-40). Τρόμος καὶ φόβος ἔπαισε.

Αὐτὸς εἶνε ὁ προφήτης Ἡλίας.

* * *

Ὅπως βλέπουμε, στὴν ἐποχὴ του ὑπῆρχαν
τρεῖς κατηγορίες. Ἡ μία ἦταν οἱ **ἄπιστοι**. Πίστευ-
αν ὄχι στὸ Θεὸ ἀλλὰ στὸν ψετοθεὸ· αὐτοὶ ἦταν ὁ
βασιλιᾶς, ἡ βασίλισσα καὶ ὁ πολὺς κόσμος. Δεύ-
τερη κατηγορία ἦταν οἱ **ἀμφιβάλλοντες**· αὐτοὶ οὔ-
τε ἄπιστοι ἦταν οὔτε πιστοί. Ἐραγε, σκέπτονταν,
αὐτὰ πού λέει ὁ Ἡλίας νὰ 'νε ἀληθινά; μήπως ἔ-
χουν δίκιο οἱ ἄπιστοι; Ἐμοιαζαν μὲ ἄνθρωπο πού
κουτσαίνει κι ἀπὸ τὰ δύο πόδια· δὲν βαδίζει ἴσια
τὸ δρόμο, γέρνει πότε δεξιά, πότε ἀριστερά. Τρί-
τη κατηγορία ἦταν οἱ **πιστοί**. Πόσοι ἦταν; Λίγοι, τό-
σο λίγοι, ὥστε ὁ προφήτης Ἡλίας ἀπελπίστηκε καὶ
μὰ μέρα εἶπε· –Θεέ μου, ἔμεινα μόνος στὸν κόσμο·
δὲν ὑπάρχει πιά ἄλλος νὰ σ' ἀγαπάη, ὅλοι σ' ἀρνή-
θηκαν. Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· –Λάθος κάνεις, δὲν
εἶσαι μόνος· μέσα στὸ λαὸ ὑπάρχουν ἑφτά χιλιά-
δες (7.000) ἄντρες πού δὲν ἔκλιναν γόνυ στὸν Βά-
αλ, δὲν λάτρευαν τὸν Βάαλ (βλ. Γ' Βασ. 19,18).

Ἀπὸ τότε, ἀγαπητοί μου, πέρασαν τρεῖς χιλιά-
δες περίπου χρόνια. **Ἡ κατάστασι εἶνε ἴδια**. Καὶ
σήμερα στὸ λαὸ μας, ἂν πάρης κόσκινο καὶ κο-
σκινίσης, θὰ διακρίνης τρεῖς κατηγορίες, νούμε-
ρο ἓνα, νούμερο δύο, νούμερο τρία.

1. Πρῶτον εἶνε οἱ ἄπιστοι. Ἄλλοτε στὸν ἅγιο
τοῦτο τόπο οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν τηλεοράσεις,
ῥαδιόφωνα, αὐτοκίνητα, ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα τῆς
ἀνετης ζωῆς. Καλυβάκια εἶχαν. Ἀλλὰ μέσ' στίς κα-
λύβες ζοῦσαν ἅγιοι ἄνθρωποι· τώρα μέσ' στὰ παλά-
τια ζοῦν διεφθαρμένοι, καθάρματα. Φτωχὸς λαός,
εὐλογημένος λαός. Οὔτε ἓνας ἄπιστος, βλάστη-
μος, μοιχός, πόρνος, ψευδομάρτυρας, κλέφτης,
ἄτιμος. Ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, τσοπαναῖοι, βο-
σκοί, ζοῦσαν μὲ τὸ Θεό. Τώρα!... Καὶ πρῶτοι-πρῶ-
τοι ἄπιστοι εἶνε – ποιοί; οἱ δῆθεν γραμματισμένοι
μας, πού πῆγαν στὰ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια.
Φουρνιές - φουρνιές βγαίνουν. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ
βρῆς νὰ πιστεύη στὸ Θεὸ γιατρός, δικηγόρος, μη-
χανικός, ἐπιστήμονας. Τὸ τσιγαράκι τους, τὸ γλέν-
τι, τὸ φαγητό, τὸ φλέρτ, τὴ διασκέδασι, τὰ λεφτά, τὸ
μαμωνᾶ - τὸ θεὸ τους. Τίποτε ἄλλο. «Τὸ ψάρι βρω-
μαεῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι». Κ' ἔρχονται αὐτοὶ στὰ εὐλο-
γημένα χωριά μας καὶ σπέρνουν τὴν ἀθεΐα καὶ
ἀπιστία. Τώρα ἄπιστοι δὲν εἶνε μόνον στὴν Ἀθήνα,
στὴ Θεσσαλονίκη, στὴ Φλώρινα καὶ στὴν Κοζάνη,
στὶς μεγάλες πολιτείες· ἄπιστοι εἶνε μέχρι τσοπα-
ναῖοι στὰ βουνά, γεωργοί, καὶ γριές ἀκόμα. Σ' ἔ-
να χωριὸ πέθανε μιὰ γριά ἐνενηντα χρονῶν. Πῆγε
ὁ παπᾶς νὰ τὴν ἐξομολογήσῃ καὶ τοῦ λέει· –Ἄντε,
ῤε παπᾶ, δὲν πιστεύω τίποτα, οὔτε κόλασι οὔτε
παράδεισο. –Καὶ ποιός σοῦ τὰ 'πε αὐτά, γιαγιά; –
Ἦρθε ὁ ἐγγονός μου ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, σπου-
δάζει μηχανικός, καὶ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ὑπάρχει Θε-
ός... Ξερρίζωσε αὐτὸς μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς

γριάς τὴν πίστι στὸ Θεό, πού 'ταν παρηγοριὰ τοῦ
λαοῦ μας.

2. Δεύτερον ὑπάρχουν ἄλλοι, πού οὔτε πιστεύ-
ουν οὔτε δὲν πιστεύουν. Αὐτοὶ ἔρχονται στὴν ἐκ-
κλησιά, ἀνάβουν κεράκι, ἀλλὰ μέσα τους λένε· Ἐ-
ραγε αὐτὰ πού λέει ὁ δεσπότης κ' οἱ παπᾶδες νὰ
'νε ἀληθινά; νὰ ὑπάρχη παράδεισος, κόλασι, ψυ-
χή; Μὰ ἐὰν αὐτὰ εἶνε μῦθος;... Ἐνα «ἐὰν» νὰ βά-
λης, δὲν πιστεύεις πλέον. Αὐτοὶ λοιπὸν **ἀμφιβά-
λουν**, κουτσαίνουν στὴν πίστι. Λέει ἡ Ἀποκάλυψις
(βλ. 16,13), ὅτι θὰ ῥθουν χρόνια κατηραμένα πού ἡ γῆ
θὰ γεμίση ἀπὸ «βατράχους». Τί ἐννοεῖ «βατρά-
χους»; Ὁ βάτραχος δὲν μένει πάντα στὴν ξηρά,
οὔτε στὴ θάλασσα· πηδάει μιὰ στὸ νερό, μιὰ στὸ
βράχο. Ἐτσι εἶνε κι αὐτοί· καὶ στὴν ἐκκλησιά πάνε,
καὶ τὴν ἀπιστία τὴν ἔχουν μέσ' στὴν καρδιά τους.

3. Τρίτον. Πρῶτη κατηγορία λοιπὸν οἱ ἄθεοι,
δεύτερη οἱ δύσπιστοι Ἰωμάδες πού πιστεύουν
ἀλλὰ βάζουν κ' ἓνα «ἐὰν»· καὶ τέλος εἶνε **οἱ πιστοί**.
Ἐπάρχουν πιστοί; **Ἐπάρχουν**. Ποῦ; ἐδῶ στὴν Ἑλ-
λάδα; Ἐὰν κατεβῆ ἄγγελος καὶ μᾶς κοσκινίση, ἀμ-
φιβάλλω ἐὰν σὲ ὅλη τὴν πατρίδα μας βρεθοῦν χί-
λιοι ἄνθρωποι νὰ πιστεύουν στὸ Θεό.

Ποῦ ὑπάρχουν πιστοί; Πήγαινε στὴ **Ῥωσία**. Στὸ
Στάλινγκραντ, στὴ Μόσχα, στὴ Σιβηρία ὑπάρχουν
ἀπλοϊκοί, φτωχοὶ ἐργάτες, πού δουλεύουν στὰ
κολχόζ καὶ πιστεύουν στὸ Θεό· πηγαίνουν στὴν
ἐκκλησία, λένε ὅλοι τὸ «Πάτερ ἡμῶν...» τὸ «Πιστεύ-
ω...» τὸ «Κύριε, ἐλέησον» καὶ προσεύχονται μὲ δά-
κρυα. Ἐδῶ δὲν ἔχουμε τὴν πίστι αὐτὴ στὸ Θεό.

* * *

Αὐτά, ἀδελφοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ σήμερα. Ὁ
ἅγιος πού ἐορτάζουμε τώρα εἶνε ξεχωριστός. Ποιὸ
εἶνε τὸ ἰδίωμά του; **Δὲν εἶνε ἐπιεικῆς**, δὲν χωρα-
τεύει· εἶνε φωτιὰ καὶ τσεκούρι.

Ἐμεῖς λοιπὸν οὔτε ἄπιστοι, οὔτε ἀμφιβάλλοντες,
ἀλλὰ **νὰ μένουμε πιστοί, κοντὰ στὸ Θεό**. Πιστοί!
Φράξτε τ' αὐτιά στοὺς ἀθέους. Πῆγε κάποιος ἄπι-
στος καὶ ἄθεος –νὰ μὴν πῶ τὸ ὄνομά του– σ' ἓνα
χωριὸ καὶ τοῦ ἐτοίμασαν φαγητό. Πρὶν καθήσουν
στὸ τραπέζι ὁ νοικοκύρης σηκώνεται ὄρθιος νὰ
κάνη σταυρό. Γέλασε αὐτός· –Πιστεύεις ἀκόμα
στὴν ἐποχὴ μας αὐτὰ πού λέει ὁ δεσπότης; Τοῦ
λέει ὁ νοικοκύρης· –Φύγε, δὲν σ' ἀνέχομαι μέσ' στὸ
σπίτι! ἄθεο ἄνθρωπο δὲν δέχομαι... Ἄνθρωπος
πού δὲν κάνει σταυρό, πού δὲν πιστεύει στὸ Θεό,
εἶνε ἱκανὸς νὰ κάνη τὸ πιὸ μεγάλο κακό.

Κλεῖστε, ἀδελφοί μου, τ' αὐτιά σας στοὺς ἀθέ-
ους καὶ ἀπίστους, μὴ δημιουργεῖτε σχέσεις μαζί
τους, μείνετε πιστοὶ στὸ Θεό. Καὶ τότε ὁ Θεὸς
τῶν πατέρων μας, ὁ ἀληθινός, ὁ πραγματικὸς Θε-
ός, θὰ εἶνε μαζί μας, γιὰ νὰ εὐλογῆ τὰ σπίτια, τὰ
χωράφια, τὴ γῆ, τὰ ποτάμια, ὅλο τὸν κόσμο. Χωρὶς
τὸ Θεὸ δὲν μπορούμε νὰ ζήσουμε. Αὐτὸ νὰ τὸ πι-
στέψουμε ὅλοι. Νὰ ἔχουμε πίστι καὶ ἀφοσίωσι στὸ
Θεό· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1092 ²	Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Δευτέρα 27 Ἰουλίου 2026 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Οἱ πιστοὶ ἐν διωγμῷ

«Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου...» (Λουκ. 21,17)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, αὐτὰ τὰ λόγια; Εἶνε προφητεία, ποὺ εἶπε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. «Ὁ,τι εἶπε ἐκεῖνος, ἔγινε, καὶ γίνεται, καὶ θὰ γίνεται μέχρι κεραίας. «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35). Ἀκοῦμε λοιπὸν τὸν Κύριο νὰ λέῃ· «Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου» (Λουκ. 21,17).

Σὲ ποιούς λέει τὰ λόγια αὐτά; Τὰ λέει στοὺς **μαθητάς** του στὴν ἀρχὴ τῆς δημοσίας δράσεώς του. Τί ἀντίθεσι μὲ τὸ **Μωάμεθ**, τὸν ἰδρυτὴ τῆς θρησκείας τῶν **μουσουλμάνων**! Αὐτὸς μὲ ἄλλο τρόπο μάζεψε ὀπαδοὺς. Ἐλᾶτε κοντά μου, λέει, καὶ θὰ ἔχετε πλοῦτη, θὰ ἔχετε ἀσήμι καὶ χρυσάφι, θὰ ἔχετε ἡδονές καὶ ἀπολαύσεις, θὰ ἔχετε χαρέμια, θὰ ἔχετε ὅλα τὰ ἐπίγεια ἀγαθά. Ἀντιθέτως ὁ Κύριος· δὲν ὑποσχέθηκε οὔτε δόξες, οὔτε χρῆμα, οὔτε ἡδονές, ἀλλὰ τί; **Διωγμό!** **Θὰ διωχθῆτε**, εἶπε, ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους, ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ φίλους, «καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου». Καὶ πράγματι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τῆς γέννησίν του, ὁ χριστιανισμὸς ἐγνώρισε τὸν διωγμό.

Αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Κύριος, τὸ βλέπουμε νὰ ἐκπληρώνεται μέσα στὴν ἱστορία. Τὸ βλέπουμε ἐν πρώτοις στὴν ἱστορία τῶν **δώδεκα ἀποστόλων**. Ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς εἶχε τέλος εἰρηνικό; Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰωάννη κανεὶς ἄλλος· **ὅλοι μαρτύρησαν**. Ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία τοῦ Χριστοῦ· οἱ κορυφαῖοι Πέτρος καὶ Παῦλος μαρτύρησαν ἐπὶ Νέρωνος στὴ Ῥώμη. Ὁ Ἀνδρέας σταυρώθηκε χιαστί στὴν Πάτρα. Ὁ Ἰάκωβος ἐσφάγη σὰν ἀρνὶ στὰ Ἱεροσόλυμα... «Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου». Τὸ ἴδιο βλέπουμε καὶ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν **τριῶν πρώτων αἰώνων**· ἐκπληρώνονται οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ μας. Ἐδιώχθη ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ Ἰουδαίους, ἀπὸ εἰδωλολάτρες, ἀπὸ αὐτοκράτορες· δέκα αὐτοκράτορες, ὁ ἔ-

νας κατόπιν τοῦ ἄλλου, μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διέθετε ἡ ῥωμαϊκὴ ἐξουσία, ἐδίωξαν τοὺς Χριστιανούς. Αὐτοὺς ποὺ μυρμηγκι δὲν πατοῦσαν, ἀλλὰ –κατὰ τὴν ὁμολογία καὶ ἐχθρῶν τους– ἦταν τὰ εὐεργετικώτερα στοιχεῖα τῆς κοινωσίας, τοὺς καταδίκασαν. Τὸ μόνο τους ἔγκλημα ἦταν, ὅτι εἶνε Χριστιανοί. Τοὺς ἔθεταν τὸ ἐρώτημα· Εἶσαι Χριστιανός; Ἄν ἔλεγαν «ὄχι», ἔσφζαν τὴ ζωὴ τους· ἂν ἔλεγαν «ναί», ἔχαναν τὴ ζωὴ τους. Σήμερα ἡ πίστι σ' ἓνα νεκρὸ χριστιανὸ δὲν στοιχίζει οὔτε μιὰ δραχμὴ· τότε στοιχίζε διωγμὸ καὶ μαρτύριο.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς φοβερωτέρους διώκτες τῆς χριστιανοσύνης ἦταν ὁ **Διοκλητιανός** (284-305 μ.Χ.). Ἐπὶ τοῦ διωγμοῦ αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ῥώμης ἐδιώχθη καὶ ὁ ἅγιος Παντελεήμων.

* * *

Μίλησα ἄλλοτε λεπτομερῶς γιὰ τὸ βίο τοῦ ἁγίου. Τώρα λέω σύντομα, ὅτι πατρίδα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος ἦταν ἡ **Μικρὰ Ἀσία**, ποὺ τὸ ἔδαφός της εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἱερὰ λείψανα ἁγίων. Ἰδιαίτερη πατρίδα του ἦταν ἡ **Νικομήδεια**. Ἐκεῖ γεννήθηκε· καὶ ἐκεῖ, μέχρι τὸ 1922, ὑπῆρχε ναὸς μεγάλος ἐπ' ὀνόματί του, στὸν ὁποῖο συνέρρεαν πλήθη Μικρασιατῶν γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὴ μνήμη του.

Ὁ πατέρας τοῦ ἁγίου ἦταν εἰδωλολάτρης, ἡ μητέρα του εὐσεβὴς Χριστιανή. Εὐφυὴς καὶ ἐπιμελὴς ὁ ἅγιός μας, σπούδασε τὴν **ιατρικὴ ἐπιστήμη** κοντὰ σὲ διάσημους τότε ἰατροὺς, καὶ ἀναδείχθηκε ἐπιστήμων. Διέφερε ὅμως ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἰατροὺς· ἐκεῖνοι ἦταν εἰδωλολάτρες, αὐτὸς –ἓνας μέσα σὲ χίλιους– ἦταν Χριστιανός. Τί ἀξίζει ὁ ἓνας! **Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνε ποσότης· εἶνε ποιότης**.

Ὡς Χριστιανὸς γιατρὸς ὁ ἅγιος Παντελεήμων ἦταν **ἐντριβέστατος στὴν ἐπιστήμη**. Ἄλλ' ἐκεῖ ποὺ τ' ἄλλα φάρμακα σταματοῦν ἐκεῖνος προχωροῦσε μὲ τὸ μοναδικὸ φάρμακο ποὺ λέ-

γεται **πίστις**. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ **ἔκανε θαύματα**, ποὺ κατέπλητταν τὸν κόσμον.

Ἡ **φήμη** του ἀπλώθηκε. Αὐτὸ ὅμως προκάλεσε τὸ **φθόνο** τῶν συναδέλφων του. Τὸν ὠδήγησαν ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου καὶ τὸν ῥώτησαν· –Εἶσαι Χριστιανός; –Ναί! ἀπήντησε. Προσπάθησαν νὰ τὸν μεταπείσουν μὲ διάφορες **ὑποσχέσεις**. Τὰ ἀρνήθηκε ὅλα. Τότε ἄρχισε τὸ **μαρτύριό** του· ἕνα μαρτύριο, ποὺ ἐὰν τὸ διηγηθῶ θ' ἀνατριχιάσετε. Ἔμεινε σταθερὸς καὶ γενναῖος μέχρι τέλους· θυσίασε τὴ ζωὴ του γιὰ τὸ Χριστό.

***

Ἀπὸ τότε, ἀγαπητοί μου, πέρασαν 16 αἰῶνες. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ **Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, **δὲν ἔπαυσε νὰ διώκεται**. Καὶ στὶς ἡμέρες μας εἶδαμε ἐκρήξεις διωγμοῦ· σκοτεινὲς δυνάμεις ἀπειλήσαν νὰ τὴ διαλύσουν καὶ νὰ τὴν ἐξοντώσουν.

√ Τὸ 1917 ἔγινε ἡ ἐπανάστασι στὴ Ῥωσία καὶ κύριο στόχο εἶχε, νὰ σβῆσῃ τὴν Ἐκκλησία. Μαρτύρησαν τότε χιλιάδες· καὶ ἱεράρχες καὶ μοναχοὶ καὶ διάκονοι καὶ λαός (ἄντρες-γυναῖκες)· **νεομάρτυρες** τῆς ῥωσικῆς ἐκκλησίας.

√ Μετὰ πέντε ἔτη, τὸ **1922**, νέα ἔκρηξι μίσους στὴ Μικρὰ Ἀσία, ὅταν συνέβη ἡ καταστροφή. Ἐνα θηρίο τῆς ἀβύσσου, ὁ **Κεμάλ**, καταδίωξε τοὺς Ἕλληνες. **Ἐσφάγησαν ἕνα ἑκατομμύριο Μικρασιάτες**. Ὅσοι διασώθηκαν, ῥακένδυτοι καὶ πειναλέοι ἤρθαν στὴν Ἑλλάδα.

√ Διωγμὸς στὴ Ῥωσία, διωγμὸς στὴ Μικρὰ Ἀσία, διωγμὸς καὶ στὰ **Βαλκάνια** ἀφ' ὅτου περιήλθαν στὴ σφαῖρα ἐπιρροῆς τοῦ **κομμουνισμοῦ**. Νὰ δοξάζουμε τὸ Θεὸ ποὺ ἡ Ἑλλάς ἔμεινε τότε ἐκτὸς σιδηροῦ περαπετάσματος· μεγάλη εὐλογία. Ἐνῶ στὴ Σερβία, στὴ Ῥουμανία, στὴ Βουλγαρία στυγνὰ καθεστῶτα ἐδίωξαν ἀπηνῶς τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

√ Ἄλλ' ἐκεῖ ποὺ ὁ **διωγμὸς κορυφώθηκε**, ὅπως ἐπὶ Νέρωνος καὶ Διοκλητιανοῦ, ἦταν στὴν **Ἀλβανία**. Ἐκκλησίες κλειστές, παπαῶδες σφαγμένοι, εἰκόνες σπασμένες, νεκροταφεῖα ῥημαγμένα, ὀνόματα ἀλλαγμένα... Οὔτε τὸ σταυρό τους νὰ μὴ μποροῦν νὰ κάνουν.

√ Στὴν **Ἑλλάδα**; Κ' ἐδῶ διωγμός! Ὡς ἐπίσκοπος ποὺ ὑπηρετήσα χρόνια Ἐκκλησία καὶ γένος, τολμῶ νὰ πῶ, ὅτι ἀπὸ τὴ **δεκαετία τοῦ '60** ἄρχισε ἕνας διωγμὸς ὄχι λιγώτερο ἀπηνῆς. Σκοτεινὲς δυνάμεις ζητοῦν νὰ ξερριζώσουν μέσα ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ τὴν πίστι στὸ Χριστό, ποὺ εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν πατρίδα. – Διωγμὸς ἀπὸ τὸ **ῥαδιόφωνο**, ποὺ μεταδίδει μηνύματα ἐναντίον τῆς πίστεώς μας. – Διωγμὸς ἀπὸ τὴν **τηλεόρασι**, ποὺ εἶνε ἡ χειρότερη τῶν Βαλκανίων. – Διωγμὸς ἀ-

πὸ **περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες** ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθέρως ἐκφράσεως. – Διωγμὸς ἀπὸ **θεατρικοὺς** θιάσους, τοὺς ὁποίους ἐνισχύει τὸ κράτος μὲ χρήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ δυστυχῶς περιέρχονται τὶς πόλεις καὶ διακωμωδοῦν ἱερά καὶ ὅσια. – Διωγμὸς καὶ μὲ **νόμους**, ὅπως ἦταν ὁ διαβόητος νόμος Τρίτση (1.700 τοῦ 1987 κατὰ τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκκλησίας) καὶ τόσο ἄλλοι.

***

Νὰ δειλιάσουμε; Ὁχι! Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας εἶνε ἱστορία ἀγώνων καὶ ἥρωισμοῦ. **Ἡ Ἐκκλησία θὰ βγαίνει πάντοτε νικήτρια**. Οἱ διῶκτες τῆς, αὐτοὶ θὰ διαψευστοῦν. Τὸ βεβαιώνει ἡ ἱστορία. – Ἐπὶ **Διοκλητιανοῦ** ἔκοψε αὐτὸς νομίσματα, πάνω στὰ ὁποῖα ἔγραφε *«Τέλος χριστιανισμοῦ»*. Λάθος! Δὲν πέρασαν λίγα χρόνια, ἦρθε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, καὶ σὲ λίγο ἡ Ἐκκλησία ἔγινε ἡ ἐπίσημη θρησκεία τῆς αὐτοκρατορίας. – Διωγμὸς ἔπειτα ἐπὶ **Ἰουλιανοῦ**. Ζήτησε ν' ἀναστήσῃ τὴν εἰδωλολατρία· ἀλλὰ στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ὑπὸ δραματικὲς συνθήκες, ἀναγκάστηκε νὰ πῇ· *«Νενίκηκάς με, Ναζωραῖε»*. – Διωγμὸς τοῦ χριστιανισμοῦ κατὰ τὴ **Γαλλικὴ ἐπανάστασι**. Τότε ὁ Βολταῖρος, ὁ πατριάρχης τοῦ ἀθεϊσμοῦ, εἶπε· Σὲ λίγο κανεὶς δὲν θ' ἀνοίγῃ πλέον τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀλλὰ διαψεύσθηκε. Πῶς διαψεύσθηκε· τὸ σπῖτι του στὸ Παρίσι ἔγινε βιβλιοθήκη ἀγίων Γραφῶν! – Διωγμὸς καὶ στὴ **Ῥωσία** ἐπὶ **Μάρξ** καὶ **Λένιν** καὶ **Στάλιν**. Τὸ ἀποτέλεσμα· τώρα ἡ σκληρότητά τους κάμφθηκε, τὸ *σιδηροῦν παραπέτασμα* ὑπέστη ῥήγματα ἐπὶ Κορμπατσῶφ μὲ τὴν περεστρόικα καὶ ἀνοιξαν δικλείδες ἐκτονώσεως. Διότι εἶδαν τὴ δύναμι τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν ἀπελπίζομαστε. Ἐχοντας ὅμως ὑπ' ὄψιν αὐτὰ πρέπει νὰ ἐτοιμαζώμαστε **νὰ μαρτυρήσουμε!** Σᾶς τὸ λέω· ἐὰν δὲν πᾶμε ἐμεῖς **οἱ ἐπίσκοποι φυλακῆ**, δὲν σώζεται ἡ Ἑλλάδα! Νὰ μὴν πάω φυλακὴ γιὰ πορνεία, γιὰ κλοπὴ, γιὰ καταχρήσεις καὶ ἄλλες ἄτιμες πράξεις· νὰ πάω φυλακὴ γιὰ τὸ Χριστό, γιὰ τὴν ἀγία του Ἐκκλησία, θὰ εἶνε ἡ ἀγιώτερη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου. **Μέχρι φυλακῆς!** Μιμηταὶ τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἀγίων πατέρων. Καὶ τότε ἡ Ἐκκλησία πάλι θὰ νικήσῃ. Διότι **ὅποιος πάει κόντρα μὲ τὸ Χριστό, θὰ γίνῃ στάχτη**· αὐτὸ τὸ δίδαγμα μᾶς ἀφήνει σήμερα ὁ ἅγιος Παντελεήμων. Ἐμεῖς νὰ ποθοῦμε καὶ νὰ νοσταλοῦμε τὴν οὐράνια πατρίδα, στὴν ὁποία λάμπει ὁ ἀστὴρ τῆς Βηθεὲμ εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**